

friske Roser paa min Broders Grav, kunde jeg jo nok forstaa, hvem det var, der paa en saa smuk Maade havde mindedes hans Dødsdag; og jeg følte en uimodstaaelig Trang til at sige Dem Tak, fordi De stadig saa trofast og kærligt bevarer min ulykkelige Broder i Deres Erindring.«

Per saa' ned paa sine Støvler. Han blev — maaske for første Gang i sit Liv — alvorligt rød. Samtidigt sendte han Fru Engelhardt en overrasket Tanke. Skulde hun virkelig endnu ...?

»Men nu maa jeg da rigtig se paa Dem,« fortsatte Baronessen, tydelig nok stedse mere tiltalt af denne tavse og forlegne unge Mand, der endog undsaa' sig ved at vedkende sig sine Kærlighedsgærninger. »Hvor De ser sund og frisk ud! Ja, De hører sikkert ikke til disse Nutidens unge Mennesker, der ødelægger deres Ungdom i Letsindighed ... Hvor gammel er De, Hr. Sidenius?«

»Toogtyve.«

»Aa, saa ung! ... Gud give, det maa gaa Dem rigtig godt! Jeg véd jo, at De har haft en saare trang Ungdom. Min Broder skrev det til os, at De var et forældreløst Barn ... at De altid havde staaet ganske ene og forladt her i Verden. Hvor det har gjort mig ondt for Dem!«

Lænestolens Fløjlsæde begyndte at blive gloende under Per. Skønt han for sig selv stædigt fastholdt Troen paa en eller anden Uregelmæssig-